

PASTÝŘSKÝ LIST V NEJISTÉ DOBĚ – XIII.

„Uznání patří člověku, který je skutečně v aréně, jehož tvář hyzdí prach, pot a krev, který chrabře bojuje, chybuje, znovu a znovu naráží na svoje nedostatky, protože bez chyb a nedostatků se neobejde žádné úsilí, který však ví, co je veliké nadšení a veliká oddanost, který vynakládá své síly na hodnotnou věc, který v tom nejlepším případě zakusí na konci triumf výborného výsledku a který v případě nejhorším, pokud neuspěje, alespoň neuspěje, i když projevoval velkolepou odvahu...“ (Theodore Roosevelt)

Moji předci, polabští sedláci, byli čas od času těžkými okolnostmi tvrdě přitlačeni ke zdi a nelehkému rozhodování. Říkávali: vždycky se nějak můžeš a musíš rozhodnout. Někdy volíš cestu doprava, jindy odbočíš doleva. Svou volbu uděláš dokonce i tehdy, když se nepohneš ani na jednu stranu. To, zda jsi volil dobře či špatně, poznáš stejně až po nějaké době. A i to není jisté. Prostě se musíš někdy odvážit riskovat – a o tom je život.

Většinou až při ohlédnutí zpět nám dojde, že se tam za námi tvořila naše budoucnost, tedy nynější přítomnost. Čas lidského života a jednání je podivuhodně provázán: minulost, přítomnost i budoucnost k sobě neoddelitelně patří. Přestože na sebe navazují, působí dojmem, jako by byly v určitém smyslu souběžně na jednom místě.

Pro sebe si z toho odvozuji jednoduše to, že naše budoucnost – ve smyslu myšlení, rozhodování a činů – je založena v naší minulosti. Jednodušeji řečeno: budoucnost je vlastně za námi. To, jak jsme se kdysi rozhodovali, ovlivnilo něco ve vzdálenější budoucnosti, která se stala naším „nyní“.

V podobné situaci – nesnadného rozhodování, do něhož nás zatlačily zvláštní okolnosti – se v současné době nachází nejen naše vláda a parlament, nýbrž doopravdy celá česká společnost. Rozhodneme-li se pro cestu doprava: uvolnění opatření, pak se pohyb obyvatel a ekonomika opět rozeběhnou. To vše s rizikem, že zálný virus, či jeho nějaký jiný nezdárný příbuzný, ze zálohy opět někde udeří. Znovu ohrozí lidské životy. A vše se opět vrátí na novou startovní čáru. Zabočíme-li doleva a udržíme přísná opatření, pak hrozí zvyšující se tlak úzkosti v lidech, další útlum pohybu a tím i ekonomiky, a z dlouhodobějšího hlediska i nepatřičné zásahy do základních lidských práv a svobod.

Námítky či kritika se často odbývá slovy: „po bitvě je každý generál“. Domnívám se však, že hodně záleží na tom, jaký příběh chceme vyprávět, ať už jako jednotlivci či jako společnost. Je to příběh o špatných rozhodnutích, nebo spíše příběh o zápase, kdy jsme se snažili tak nejlépe, jak jsme v danou chvíli uměli, a poctivě zápasili s tím, co jsme věděli a měli právě k dispozici?

Následující kroky napoví, co bude dál. Z jedné vážné krize, která zdravotně ohrožovala nejen naši zemi, nýbrž doslova lidstvo jako takové, se pozvolna vynořujeme. Ty další, neméně ošklivé krize, se teprve rýsují: pošramocené vztahy, nabouraná ekonomika, ale také zdevastované prostředí, nedořešené válečné konflikty a s nimi spojená migrace, v některých regionech vážná hrozba hladomoru kvůli suchu a ataku nenažraných sarančat.

Poučení a posílení tím, co máme za sebou, můžeme snad za správný konec a mnohem lépe uchopit to, co přichází, či se jenom jako zahozený bumerang vrací.

Ta dobrá zpráva zní: zjistili jsme, že jsme dokázali v sobě zmobilizovat to dobré. Jsme schopni nezištné spolupráce a vzájemné podpory. Umíme věci v klidu a dobře řešit. Nad to máme mezi sebou vzdělané, schopné a moudré lidi, kteří rozumí tomu, čím se zabývají.

„Pro nerozvážné vedení padá lid, kdežto v množství rádců je záchrana.“ (Příslaví 11:14)

Vydržme v dobře našlápnuté soudržnosti a podpoře. Hledejme moudré rádce a dávejme jim patřičný prostor. Raději jim, než politikům. Hlídejme si prostor veřejný, zejména pak nezadatelná práva. Nezapomínejme ani na své občanské i obecně lidské povinnosti. Hlavně však budme a zůstaňme člověku vedle sebe především člověkem.

Petr Plaňanský, pastor KS Nymburk
(v Nymburce 24. 4. 2020)